

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Danielle Steel

Against All Odds

Copyright © 2017 by Danielle Steel.

All rights reserved.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK

Marina Sabovljević

UREDNIK IZDANJA

Tea Jovanović

LEKTURA

Snežana Gligorijević

SLOG I PRELOM

Stevan Šormaz

DIZAJN KORICA

Sara Vranić

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

DANIJELA STIL

KOCKA

Sa engleskog preveo
Mirko Bižić

Stēla

Mojoj dragoj deci Bitiju, Trevoru, Todu,
Niku, Samanti, Viktoriji, Vanesi, Maksu i Zari.
Da budete zauvek blagosloveni, mudri i silno voljeni –
onoliko koliko vas i ja volim!

S ljubavlju,
Mama /D. S.

AKO IKADA NASTUPI SUTRA

*Ako ikada nastupi sutra u kom mi nismo zajedno,
Moraš se setiti sledećeg:
Hrabriji si nego što slutiš,
I jači no što ti se čini,
I pametniji no što misliš.
Ali, najbitnije, čak i ako smo razdvojeni,
Uvek ću biti sa tobom.*

– Iz *Puove velike avanture* (Volt Dizni pikčers)

1.

Jednog vrućeg, sunčanog julskog dana Kejt Medison vozila je svoj deset godina star mercedes karavan kroz Grinič u Konektikatu, sve dok, sledeći instrukcije koje je dobila, nije stigla do Mid Point drajva i zatekla se pred visokom gvozdenom kapijom. Pritisnula je električno zvonce i izgovorila svoje ime kada se javio muški glas. Trenutak kasnije, kapija se otvorila i ona se lagano odvezla do imanja. Sâm plac i vrtovi bili su impresivni, a predivni stari drvored pružao se oko prilaza kući. Često je svraćala u taj kraj, ali nikada konkretno na ovo imanje. Njegova vlasnica bila je veoma poznata društvena ličnost, koja je prestala da izlazi tek nešto malo pre nego što je umrla, u svojoj devedeset drugoj godini. Pre toga je bila jedna od velikih dama njujorškog društva, velikodušna žena nadaleko čuvena po svojoj filantropiji. Nije imala potomstvo, i godinama je bila na listama najbolje obučениh osoba, ponajviše zbog svoje bogate kolekcije francuske visoke mode, koja je izgledala fantastično na njoj čak i u poznim godinama.

Odeću su sortirale i odlagale njene dve nećake, koje su smatrale taj projekat daleko zamornijim nego što su to očekivale. Obe su bile u svojim šezdesetim i živеле su u drugim gradovima, a njihovi supruzi su bili izvršioci testamenta.

Već su se dogovorili sa *Sotbijem* o prodaji nakita, poslali nameštaj u aukcijsku kuću *Kristi* na prodaju i zadržali samo neke od važnijih umetničkih dela. Ostatak je bio ili doniran

muzejima ili privatno prodat preko trgovca u Njujorku. Sve što je sada trebalo rešiti bila je garderoba njihove tetke, koja je ispunjavala tri ogromne, nekadašnje spavaće sobe njene spektakularne kuće. Pokojnica je bila oniža, vrlo mršava elegantna žena i njene nećake nisu mogle zamisliti kome bi mogla pristajati njena odeća. Kaputi bi možda i odgovarali nekome, budući da su mnogi od njih bili široki, i imala je veličanstvenu kolekciju krzna, ali haljine su bile premale.

Kontaktirali su sa Kejtinom radnjom *Stil febuloz* nakon što su je našli na internetu, po preporuci prijateljice iz Njujorka. Kejt je takođe prodala i garderobu prijateljčine majke, i ova je bila jako zadovoljna rezultatima. Sama Kejt i *Stil febuloz* su u Njujorku imali zlatnu reputaciju najbolje, najelegantnije radnje za preprodaju u gradu, smeštene u četvrti Soho. Prodavala je odeću koju je povremeno kupovala na aukcijama ili je vršila komisionu prodaju, tako da nije imala početno ulaganje. Kejt je prodavala samo odeću koja se nalazila u besprekornom stanju ili koja je bila potpuno nova. Imala je nekoliko predivnih vintidž komada, ali ono što je prodavala većinom je bilo savremeno i još u modi. Kupci su voleli njenu radnju.

Otvaranje radnje je bio njen san dugi niz godina pre nego što je konačno uspela da ga pretvori u stvarnost. I sama je, iz nužde, bila vešta u prečešljavanju radnji s polovnom robom, i volela je da ide u lov na lepe stvari. Imala je dvadeset devet godina kada joj je suprug preminuo, ostavivši je sa četvoro dece, i radila je najpre u robnoj kući *Bergdorf Gudman* pet godina, a nakon toga kao lični kupac dizajnerske odeće. Bila je dobro upoznata i s novom dizajnerskom garderobom, ali je za nju predstavljalo pravo uzbuđenje pronalaženje jedinstvenih komada, bilo vintidž, bilo modernijih. Za osamnaest godina, koliko je vodila *Stil febuloz*, mnogo puta je odlazila u Pariz kako bi na aukcijama kupila izuzetne komade koje bi ostali neretko

prevideli. Kupovala bi samo najočuvaniju odeću, u odličnom stanju, koja je morala biti i dalje nosiva i šik. Dopadali su joj se i stariji vintidž komadi, ali ih je kupovala obazrivo ili uzimala na komision, za slučaj da ne uspe da ih proda. Ukoliko bi garderoba delovala smešno, staromodno ili se nalazila u lošem stanju, nije je držala u svojoj radnji. Pamtila je mnoge zaista lepe i izuzetno dobre komade koje je prodala, odakle ih je nabavila, i vodila je pedantnu evidenciju kome ih je prodala. Njene cene za odeću važnih dizajnera bile su visoke, ali poštene.

Kejt je izašla iz automobila u Griniču, elegantno kucnula mesinganim zvekirom o vrata i trenutak kasnije pojavio se batler u uštirkanjoj beloj košulji. Zapahnula ju je svežina vazduha iznutra i sa olakšanjem je shvatila da je kuća klimatizovana. Bilo bi prevruće pregledati ormare s teškim kaputima i krznom, pored ostale garderobe, bez klima-uređaja. Njena poseta očigledno je bila očekivana, a batler ju je s poštovanjem odveo do biblioteke obložene drvetom. Već na prvi pogled videla je da su zidovi ispunjeni retkim izdanjima knjiga u kožnim povezima, od kojih su mnoga bila prva izdanja od izuzetne vrednosti. I njih je porodica prodavala preko aukcijske kuće *Kristi*. Zadržali su mali deo tetkine imovine. Kejt je uživala u diskretnom razgledanju, stojeći pokraj francuskih vrata sa kojih se prostirao pogled na besprekorno negovane vrtove. Nije joj bio prvi put da se zatekne u kući nalik ovoj kako bi procenila i kupovala odevne predmete iz porodičnih zaostavština.

Nekoliko trenutaka kasnije, pojavila se sekretarica i, izvinivši se zbog kašnjenja, povelala je do zaključanih soba koje su bile pretvorene u ženske ormare. Sobe su bile san svake žene i, kada je sekretarica upalila svetla, prizor od kog zastaje dah. Pred Kejt se ukazao niz besprekorno obešenih odevnih predmeta, od kojih su mnogi bili u pojedinačnim platnenim vrećama, i nekoliko stalaka predivnih bundi. Tu su bili i posebno izrađeni

ormarići za šešire, torbice, cipele, fioke za njen donji veš šiven po meri, satenske spavačice, šalovi i rukavice. Čitav jedan ormar bio je ispunjen večernjim haljinama, od kojih mnoge Kejt ne bi mogla da iskoristi, i bila je svesna toga. U današnje vreme je većina njenih klijenata, čak i onih najdruštvenijih, vodila neformalniji stil života. Mogla bi da uzme dvanaestak takvih divnih haljina, ali tu ih je bilo barem dvesta, u crnim, pastelnim i svetlucavim bojama, i sve su bile uparene sa odgovarajućim večernjim torbicama i cipelama.

Jedan od ormara sadržao je uglavnom francusku visoku modu važnih dizajnera, od kojih mnogi više nisu postojali. Kolekcija je vredela čitavo bogatstvo, a koštala je još više u vreme kada je žena kupovala odeću obešenu po stalcima. Bio je užitak videti tako veličanstvene komade. Kejt je zatražila od sekretarice dozvolu za fotografisanje. Pristala je bez problema i rekla Kejt da je dobrodošla da ostane koliko god želi. Kejt se nasmešila čuvši tu izjavu. Volela bi da tu provede nedelju dana, ne samo nekoliko sati, ali nije se mogla prepustiti samo svojoj zabavi. Morala je da izdvoji predmete koje može da proda i da razmišlja o svojim važnijim klijentima, kao i o tome šta želi u svojoj radnji. Njena radnja je bila i dragoceno skladište za poznate dizajnere koji su povremeno svraćali da istražuju, u potrazi za inspiracijom za svoje sledeće kolekcije.

Kejt je imala i drugu vrstu klijenata. Već dugo je privlačila filmske zvezde i poznate ličnosti koje su pozajmljivale i iznajmljivale večernje haljine kako bi ih nosile prilikom konferencija za štampu, premijera i dodela nagrada, poput Oskara. Njima bi ovakve večernje haljine mogle da odgovaraju. A tokom godina je u nekoliko prilika i iznajmljivala haljine za kostime u filmovima.

S druge, ličnije strane, još dok je radila u *Bergdorfu*, stekla je klijente koje je savetovala, pomažući im da naprave sopstvene garderobere i pronalazeći posebne odevne predmete za njih.

To joj je obezbedilo dodatni novac koji joj je bio potreban zbog dece i inspirisalo je da pokrene svoj posao. Stalni dodatni prihod koji je ostvarivala modnim savetovanjem, udružen s kreditom koji je njen najbolji prijatelj Lijam uspeo da joj sredi u banci u kojoj radi, iskoristila je kao početnu investiciju za otvaranje radnje *Stil febuloz*. Radnja je trgovala bolje od očekivanog, i u roku od tri godine uspela je da otplati sve zajmove. Otpočela je s poslom skromno i pazila na svoje troškove, što je rezultiralo brzim širenjem posla u kratkom vremenskom periodu.

Kejt je imala upečatljiv šik stil, i uvek je bila jednostavno odevena. Nosila je crno laneno *šanel* odelo s belom kragnicom i manžetnama, uparenim s belom kamelijom za reverom. Bila je lepo doterana i elegantna, kao po običaju, sa urođenim smislom za modu, kako za sebe, tako i za druge. Bila je visoka, vitka, duge ravne plave kose, koju je skupljala ili u glatki rep ili u pundu. S pedeset tri godine, delovala je deset godina mlađe, i teretanu je posećivala pet puta nedeljno kako bi održavala figuru. Sekretarica iz Konektikata je, videvši je, bila impresionirana, ali ne i iznenađena. Kejt Medison je imala odlične preporuke kao najbolja u preprodaji, i navodno je imala nepogrešivo dobro oko za ono što bi se moglo prodati, a što bi žene i dalje želele da nose. Nikada nije birala trendi modele koji su bili prolazni hit i izlazili iz mode gotovo odmah nakon što su bili napravljeni. Njeni klijenti su uživali u tome da nađu neke od onih prepoznatljivih dizajnerskih komada koje bi mogli da nose zauvek.

Kejt je u radnju donosila dosta odevnih predmeta kuća *Šanel*, *Iv Sen Loran* iz Pariza, *Diorove* kreacije iz dana kada je Đanfranko Fere bio glavni dizajner, tokom osamdesetih i devedesetih godina. Imala je i komade kuće *Balman* iz doba kada je Oskar de la Renta kreirao visoku modu za njih, kao i *Kristijan Lakroa* pre nego što su se zatvorili – i visoku modu, ali i odeću za svaki dan. Bilo je tu takođe i komada kuće *Živanši* – iz perioda

stvaranja velikog kreatora, ali i iz perioda njegovih inkarnacija u vidu Aleksandra Makvina i Rikarda Tišija. Bilo je i dosta dizajnera koje su drugi već zaboravili, te mnogo mladih dizajnera koji su umrli tokom sedamdesetih i osamdesetih, a neki i nešto kasnije, na vrhuncu svoje karijere, poput Patrika Kelija i Stivena Sprausa. Prodavala je i američke brendove konfekcija koje su svi voleli – *Dona Karan*, *Kelvin Klajn*, *Majkl Kors*, *Oskar de la Renta*, *Karolina Herera* – a bilo je, tu i tamo, i nepoznatih brendova garderobe koju nije kupovala zbog marke, već zbog toga što je imala stila, to jest *guele* ili *chien*, kako bi to rekli Francuzi. To nešto efemerno što se ne može zaista opisati, ali zbog čega je žena koja bi nosila takav komad garderobe delovala posebno, pod uslovom da ima petlju da tako nešto stavi na sebe. Kejt je takođe pronalazila i divne standardne odevne predmete, poput jednostavnih malih crnih kaputa, mornarskih kaputa, vešto krojenih *prada* komada, kao i suknje, pantalone i džempere koji su bili vanvremenski.

Sekretarica je ušla da proveriti da li je sve u redu baš kada je Kejt fotografisala nekoliko predivnih večernjih haljina iz Pariza. Prošla je kroz prvi ormar, i ostalo je da istraži preostala dva.

Do tri sata, Kejt je videla sve što joj je bilo potrebno da vidi od ženske kolekcije i fotografisala najvažnije detalje. Zahvalila se sekretarici i obećala da će joj poslati predlog cena u narednih nekoliko dana. Za mnoge komade je morala da nagađa cifru za koju su izvorno bili prodati, ali dobro je poznavala tržište. Osnovno pravilo je bilo da klijentima naplaćuje polovinu od onoga koliko je proizvod originalno koštao, nakon čega bi Kejt i prodavac delili zaradu pola-pola. Na taj način, prodavac je dobijao 25 procenata od originalne cene, kao i Kejt. Međutim, bilo je i izuzetaka – u slučaju da je u pitanju bio zaista impresivan komad, mogla je da naplati i više, i oko krajnje cene se uvek moglo pregovarati. Bio je to veoma fluidan posao, i u slučaju

retkih i važnih komada uvek bi preporučila da se doniraju muzejima zbog poreskih olakšica za donatore. Volela je da pronalazi posebne stvari za svoje klijente, i roba joj je često pristizala na neobične načine, ponekad baš kao sa imanja u Konektikatu. Tog dana je videla neverovatnu kolekciju, i znala je tačno šta iz nje želi, za koje komade smatra da bi se dobro prodali i da bi odgovarali njenim kupcima. Jedna od urednica magazina *Harpers bazar* je uvek bila nestrpljiva da dođe do lepih bundi, a na tom imanju je bilo sjajnih. Elegantna udovica iz Konektikata će učiniti pojedine ljude veoma srećnim bogatstvom koje je ostavila za sobom.

Uspeh Kejtinog posla je bio legendaran, od prvobitne malene prodavnice otvorene u četvrti Soho, do radnje u trendu. S vremenom je kupila i pekaru koja se nalazila pored radnje s jedne strane, kao i mali restoran sa druge strane, tako da je njena radnja sada bila dobre veličine. Iznajmljivala je tri stana iznad nje, koristeći ih kao ostavu za sve one stvari koje nije imala gde da smesti u radnji, ili koje jednostavno nije želela da pokazuje slučajnim kupcima, već ih je čuvala za posebne ljude i događaje.

Urednik *Voga* ju je otkrio tokom druge godine njenog poslovanja, što joj je mnogo pomoglo. Mic po mic, reputacija joj je rasla, kako preko magazina, tako i preporukama od usta do usta. Postala je jedna od najboljih kada su u pitanju modna otkrića u Njujorku.

U godinama nakon otvaranja radnje, uspeła je da pošalje sve četvoro dece na fakultet, uz stipendije i bez studentskih kredita, a pre toga ih je takođe upisala u privatne škole kao stipendiste. Njena majka je bila nastavnica engleskog jezika u srednjoj školi i pomogla joj je u sticanju stipendija, a i davala je deci privatne časove kada god je to bilo potrebno. Kejt je oduvek bila odlučna u tome da želi da deca imaju dobro obrazovanje koje će im

stvoriti odličan osnov za život, i svi oni su imali dobar uspeh u školi i sada dobre poslove.

Kejt je napustila fakultet kao brucoš kako bi se udala za Toma Medisona. Njeni roditelji su se žestoko ali bezuspešno bunili kada je napustila školu. Bila je svojevolja i odlučna, sigurna u ono što radi i ludo zaljubljena u Toma. On je imao dvadeset šest godina, u to vreme je studirao prava, nisu imali novca za život, pa se Kejt zaposlila u *Bergdorfu*, prvi put u životu prodajući dizajnersku garderobu. Radila je sve do dana kada je rodila Izabelu, njihovo prvo dete, u svojoj dvadeset prvoj godini, a na posao se vratila četiri nedelje nakon porođaja. Platom je jedva uspevala da pokrije troškove hrane za njih troje, kirije i Izinog vrtića dok je Kejt bila na poslu. Tada je otpočela vršljanje po radnjama druge ruke kako bi mogla da kupi garderobu za posao.

Dve godine nakon Izinog rođenja, u dvadeset trećoj godini, rodila je blizance, Džastina i Džuli. Tada je dala otkaz u *Bergdorfu* kako bi ostala kod kuće s njima, i obezbeđivala porodicu konsultacijama s privatnim klijentima. Tom je diplomirao na pravima kada su se blizanci rodili i dobio dobar posao u jednoj velikoj pravnoj firmi. Izdržavao je porodicu tada, nakon tri godine Kejtinog teškog rada, i novac od njenog konsultantskog posla je pomagao da spoje kraj s krajem. Nisu živeli raskošno, ali su se snalazili i nekako im je, uz malo žongliranja, uvek bilo dosta. Kejt je znala kako da razvuče novac kojim su raspolagali, bila je kreativna i snalažljiva, a Tom je vredno radio i dobro mu je išlo u firmi. Živeli su u skućenom stanu u Vilidžu, s troje dece u jednoj sobi, i njih dvoje u drugoj spavaćoj sobi, koja je bila sićušna, ali bili su srećni i osećali su se blagosloveno. Dobili su još jedno dete, Vilijema, šest godina nakon rođenja blizana, kada su živeli malo lagodnije. Međutim, na pola Kejtine trudnoće, Tom je razvio misteriozne simptome koje niko nije mogao da protumači nekoliko meseci. Dijagnostifikovan mu

je redak, izuzetno agresivan oblik raka pankreasa nedelju dana pre Vilijemovog rođenja. Tri meseca je proveo u stravičnim mukama, a umro je kad je Vili imao tri meseca, blizanci šest godina, a Izi osam. Tomova smrt ih je potpuno pomela, nadali su se poboljšanju njegovog stanja sve do samog kraja, a Kejt je odjednom bila udovica s dvadeset devet godina i četvero dece. Tom je imao trideset pet godina kad je umro, a od novca od osiguranja koji je ostavio izdržavali su se godinu dana, a zatim je Kejt morala da se vrati na posao s punim radnim vremenom u *Bergdorfu*, kao prodavačica. Brzo je dolazila do kupaca, radeći mnogo prekovremenih sati, dok je njena majka čuvala decu, a ostalo je bila istorija.

Nakon pet godina u *Bergdorfu*, rizikovala je i otvorila *Stil febuloz*. Imala je trideset pet godina i bila je vrlo hrabra, a od svojih konsultantskih poslova i plate u *Bergdorfu* uštedela je dovoljno da krene gotovo od nule, uz zajmove. Tada je uzimala komade samo na komisionu prodaju i nije mogla da priušti sebi ništa. Osvrćući se na to ponekad, nije znala kako je uspela to da uradi ili kako je imala petlju, ali imala je i upalilo je. Nikada nije zaboravila teške godine kada je istovremeno gradila posao i odgajala decu.

Ipak, nekako su uvek imali ono što im je trebalo, a sada su svi bili odrasli, bili su dobro obrazovani i imali su dobre poslove. Što se Kejt tiče, njen pravi uspeh bila su njena deca. Svi su bili i dalje vrlo bliski i ona je bila ponosna na njih.

Izi je krenula očevim stopama. Otišla je na *Njujorški univerzitet* s punom stipendijom i tada je živela kod kuće, jer nisu mogli sebi da priušte studentske domove, nakon čega je usledio Pravni fakultet *Kolumbija*, a sada je, s trideset dve godine, radila u prestižnoj advokatskoj firmi na Vol stritu.

Džastin je otišao na Univerzitet *Braun*, takođe uz punu stipendiju, i bio je honorarni pisac. Pisao je članke za časopise, a

naporedo s tim i roman. Imao je trideset godina i živeo je u Vermontu. I on i Izi su radili tokom školovanja. Džuli, Džastinovo sestra bliznakinji, bilo je teže u školi nego njenoj braći i sestri. Imala je umeren vid disleksije, pa ju je baka podučavala tokom celog školovanja i pomagala joj da održi dobar uspeh. Džuli je posedovala izuzetan umetnički talenat i majčinu ljubav prema modi, a išla je u *Parsonsovu školu dizajna*. Radila je za mladog dizajnera u usponu koji ju je dobro plaćao. Nije dobijala nikakvu slavu za odeću koju je dizajnirala, ali zarađivala je pristojnu platu od koje je mogla živeti. U svojim ranim godinama nakon *Parsonsa* imala je četvoro cimera, ali s trideset je konačno mogla da priušti sebi potkrovlje koje je volela i u kom je živela sama.

Što se Kejtinog najmlađeg deteta tiče, Vilija, on je u svojoj dvadeset četvrtoj godini bio porodični majstor za tehnologiju kog su svi zadirkivali i nazivali ga štreberom. Studirao je na Kalifornijskom univerzitetu, ali se vratio u Njujork nakon diplomiranja. Imao je sjajan posao sa onlajn start-ap kompanijom i svi su polagali nade u njegov uspeh.

Nijedno od Kejtine dece nije bilo u braku. Izi je propatila zbog raskida veridbe pre dve godine. Verenik ju je ostavio zbog debitantkinje iz otmene njujorške porodice, s kojom se nedavno i venčao. Izi to još nije prebolela, i nosila je u sebi gorčinu koju nikada ranije nije posedovala, a za koju se Kejt nadala da će se s vremenom razbiti. Od tada se nije bavljala ni sa kim ozbiljnije i vredno je radila u advokatskoj firmi. Nadala se da će uskoro postati mlađi partner.

Džastin je bio homoseksualac i živeo je sa svojim partnerom koji je predavao istoriju i latinski jezik u lokalnoj srednjoj školi u gradu u kojem su živeli, u Vermontu. Ričardu je bilo trideset šest godina, a upoznali su se u radionici za pisce četiri godine ranije. Kejt je shvatila da je Džastin verovatno gej kada je imao jedanaest godina, i pružila mu je podršku kad je to obelodanio

sa šesnaest. Ričardova porodica je i dalje poricala tu činjenicu. Bili su konzervativna porodica sa Juga i nisu odobravali ništa u vezi s njegovim životom, za razliku od Kejtinog prihvatanja obojice uz pregršt ljubavi.

Džuli je imala niz veza, mada nijednu ozbiljnu. Rekla je da su muškarci koje je upoznala u modnom svetu većinom homoseksualci, a previše je radila da bi se mnogo zabavljala. Oduvek je bila sramežljiva i nije joj smetalo da vreme provodi sama. Bila je nežne duše i ogromnog talenta. Sve svoje vreme posvetila je dizajniranju četiri kolekcije godišnje, a ne ljubavi. I sa svojih trideset nije se brinula oko toga hoće li se udati.

Vili, „beba“, bio je nezvanično porodična „drolja“, prema rečima njegovih sestara. Menjao je devojke jednu za drugom i bio je istovremeno sa onoliko devojaka koliko je to bilo moguće. S dvadeset četiri godine, samo je želeo da se dobro zabavlja, nije želeo ozbiljnu vezu i to je iskreno govorio devojkaama s kojima je izlazio.

I Džastin i Vili su patili odrastajući bez oca, uprkos Kejtinim naporima da im svima bude i otac i majka. Ali to je teže išlo s dečacima. S vremena na vreme bi od učitelja čula kako su dečaci skrivali činjenicu da im je otac mrtav i lagali drugove da radi u drugom gradu ili da je na putovanju. Džastin je patio manje od Vilija, i uvek ga je Kejt vodila na večere u školi na koje su dolazili očevi sa sinovima. Još se sećao svog oca, iako su sećanja bila sve bleđa. Vili se nije sećao oca, budući da je bio star svega tri meseca kada je Tom preminuo, ali držali su njegove fotografije u svojim sobama dok su odrastali i Kejt im je često govorila o njemu kako bi sećanje na njega bilo živo.

Kejt se pomirila sa statusom udovice, deca su joj godinama okupirala pažnju, dok nisu odrasli i otišli na fakultet. Imala je nekoliko veza, ali previše je panično pokušavala da ih sve drži iznad vode i obezbedi ih da bi se ozbiljno viđala s nekim na

duže staze. Većina muškaraca koje je upoznala nisu želeli teret četvoro tuđe dece na svojim plećima. A retki kojima se ta ideja sviđala nikad nisu bili oni koji bi privukli Kejt. Uvek je govorila da njoj i deci ide dobro, i uglavnom je bila u pravu. Ali ponekad je bila usamljena, bez muža ili partnera, s decom koja već vode svoje tako užurbane živote. Ona je situaciju iskoristila na najbolji mogući način, a poslednjih godina s vremena na vreme bilo je samo slučajnih spojeva. Često je mislila kako je ironično to što bi sada, kad su deca odrasla i kad im ide dobro, imala vremena za muškarca, ali nikada nije upoznala nikoga ko bi joj zaista bio privlačan. Muškarci koje je sada upoznavala bili su ili oženjeni ili uplašeni od vezivanja. A ona je bila zauzeta svojom radnjom i volela je to što radi.

Dani poput onog provedenog na imanju u Konektikatu bili su joj i dalje zabavni. Bilo je uzbudljivo nalaziti lepu garderobu, često znati i njeno poreklo i ko ju je nosio. Odeća kakvu je ona viđala i prodavala tokom svoje karijere bila je deo modne istorije, i još ju je opčinjavalo dolaženje do novih otkrića.

Porodica joj je bila bitnija od svega, a deca su joj bila radost života. I dalje joj je *Febuloz* pružao ogromno zadovoljstvo, bio je nešto čime se može ponositi i dobro ih je hranio. Jedva je čekala da se sada vrati u radnju i smisli koje delove garderobe će pristati da prodaje za vlasnike imanja, a koje komade želi odmah da kupi i zadrži kako bi ih ponudila posebnim klijentima.

Izabel Medison je bila u žurbi nakon što je napustila svoju kancelariju. Morala je da promeni plan za sve svoje popodnevne termine kako bi se prilagodila *pro bono* zadatku koji je dobila. Uvek je mislila kako je nezgodno što advokati u njenoj firmi moraju da prihvataju *pro bono* rad kao deo njihovog doprinosa zajednici. Praksu je obavljala u okružnom tužilaštvu godinama

ranije, dok je bila na pravnom fakultetu, i otkrila je koliko mrzi kriminalni rad. Bila je poslovni advokat koji se specijalizovao za spajanja firmi i preuzimanja vlasništva, ali bila je savesna i učinila bi najbolje što je mogla sa slučajem. Znala je samo osnovne detalje optužbi. Optuženi Zak Holbruk tereti se za posedovanje veće količine marihuane i kokaina, s namerom prodaje. Prethodno nije imao evidenciju o hapšenju, a nosio je prezime slavne njujorške porodice, ali nije imala predstavu da li je u srodstvu s njom ili je to samo slučajnost. Bez obzira na njegovo ime, optuženi joj je zvučao kao nevolja. Bio je pijan i neuredan i opirao se hapšenju. Morala je da se podseti da bude otvorenog uma dok je izlazila iz taksija ispred bara sumnjivog karaktera koji je odabrao za mesto susreta. Nije želela da on dođe u njenu kancelariju, pa je pristala da se nađu u baru. Nije imala pojma koliko bi loše mogao da izgleda.

Holbruku je već bio dodeljen javni branilac, bio je na uslovnoj slobodi jer nije postojao rizik da će pobeći, i Izi se srela s njim u baru koji je sâm predložio. Javni branilac je već izlazio pred sud s tim slučajem pre nego što ga je ona dobila. Već je planirala da zatraži nastavak postupka, kako bi mogla i lično da malo istraži slučaj. No, prema policijskom izveštaju, ulovljen je s prilično velikom količinom kokaina i očigledno je bio kriv. Bilo bi teško smisliti verodostojnu odbranu.

Stigla je pet minuta ranije na sastanak, a njen klijent pojavio se pola sata kasnije i nije bio ono što je očekivala. Očekivala je da će izgledati pomalo zapušteno, možda i poput narkomana, uprkos otmenom prezimenu. Imao je trideset pet godina, bio zapanjujuće zgodan, nosio je čistu belu majicu, crne pantalone, crnu kožnu bajkersku jaknu i motociklističke čizme. Jakna je očigledno bila skupa, bio je prekriven tetovažama, uključujući zadnje strane ruku i vrata. Kosa mu je bila dužine do ramena, ali čista, a imao je i bradu od tri dana. Bio je seksi i imao je

stila, i ponašao se ljubazno i opušteno kad je seo za njen sto. Mogao je odmah da pogodi da je ona njegov advokat. Izgledala je tako. Sa olakšanjem je uvidela da u njemu nema ničeg zlokobnog. Naprotiv, bio je šarmantan, što ju je nerviralo dok je objašnjavao kako mu je žao što je zakasnio – upravo je doleteo iz Majamija, gde je proveo vikend, što se nje i te kako ticalo, jer nije bila sigurna da mu je dozvoljeno da napusti državu. Šta bi bilo da je let kasnio ili bio otkazan? Delovao je vrlo ležerno zbog optužbi s kojima se suočio. Nije mislila da će optužbe za marihuanu biti teško odbaciti, ali velika količina kokaina u njegovom posedu će svakako predstavljati problem. Rekla mu je da može da ode u zatvor, a on je insistirao kako je to malo verovatno, pošto nikada pre nije bio hapšen. Činilo se da se uopšte nije zabrinuo dok se baškario na stolici preko puta nje i pio pivo, dok je Izi pila vodu.

Pitala se bi li ga mogla naterati da se pojavi na sudu u odelu za buduća saslušanja, ili makar u sportskom kaputu, umesto poput bogate dečачke verzije Anđela pakla iz filma. Imao je vrlo precizan izgled „lošeg momka“. Bilo je u njemu nečeg teatralnog i previše, previše ležernog. Šalio se tokom sastanka, što Izi nije bilo nimalo zabavno. U poverljivom razgovoru između klijenta i advokata priznao joj je da je u stvari prodavao kokain i marihuanu. To mu nije bio prvi put, ali nikada ranije nije bio uhvaćen. Nije joj bilo drago što ga predstavlja. Činilo se kao gubljenje njenog vremena. Imala je pametnije stvari od toga da odbrani crnu ovcu iz bogate porodice. Odmah joj je rekao da je on deo porodice čije je ime prepoznala, premda to nije bilo bitno.

„Zašto ste tražili *pro bono* advokata?“, pitala ga je otvoreno, „umesto da jednostavno platite nekog?“ Bila je iznenađena što se kotirao kao siromašan. Činilo se kao da može da unajmi ličnog advokata, a njegova porodica bi to sigurno mogla da priušti. Okružno tužilaštvo je iskoristilo svoje pravo da od sudije zatraži

pro bono advokata kako bi se postupak dalje vodio, budući da su svi javni branitelji trenutno bili prezaposleni, a sudija se složio.

„Totalno sam švorc. Uopšte nemam novca“, rekao je lako. „Porodica mi je ukinula primanja kada sam napunio trideset godina. Nisu odobravali moj stil života.“ Široko se osmehnuo, delujući potpuno nezabrinuto povodom toga. Tokom daljeg razgovora, rekao joj je da nikada nije imao posao i da ga nije ni želeo. Nije uviđao zašto bi bilo potrebno da radi, jer niko drugi u njegovoj porodici nije radio. Napustio je srednju školu nakon što su ga izbacili iz svih boljih internata na Istočnoj obali. „Dilujem kokain ponekad, kad sam švorc“, rekao je domišljato, kao da je to prihvatljiv oblik honorarnog zaposlenja. Smatrao je to adekvatnim ponašanjem prema njegovoj porodici jer ga nisu izdržavali. Objasnio je da su svi njegovi rođaci živeli od porodičnog fonda, ali staratelji njemu više nisu izdavali sredstva, na zahtev njegovog oca, jer se u mladosti odao drogama. Nije imao novca, ali nije radio. Izabela se pitala kako živi, izuzimajući povremeno dilovanje kokaina. Prema njegovoj priči, živio je od mrvica, ali je upravo bio u Majamiju. Pitala se kojim novcem je platio taj put. Očigledno je bio snalažljiv.

Holbruk je izjavio da je njegov otac oženjen petom suprugom, koja je imala dvadeset dve godine, dok je njegova majka bila udata za četvrtog supruga i živela u Evropi. Rekao je da su se njegovi roditelji razveli kada je imao pet godina, i od tada su bili u brakovima s drugim ljudima. Majka mu je živela u Monte Karlu i nikada je nije viđao, a otac je menjao lokacije, između Aspena, Los Anđelesa, Palm Biča, i rukovodio je porodičnim investicijama ma gde se nalazio.

„Ja sam crna ovca porodice“, rekao je ponosno Izin klijent. Imao je sestru koja je bila povremeno na rehabilitaciji i koja je živela u Meksiku, kao i jato polubraće i polusestara koje Izi nije mogla ni da popamti, i sa kojima nije bio blizak. Bio je

poslovična ptica selica iz disfunkcionalne porodice s dosta novca, ali bez stabilnosti. Činilo se da nema sidro i temelje, ponašao se više kao dete nego kao odrasla osoba i očito nikada nije odrastao. A ono što je Izi kod njega najviše smetalo, osim očigledne neodgovornosti, bilo je to što je bio toliko privlačan i povremeno duhovit da se čak i ona nekoliko puta nasmešila onome što je rekao. Bio je potpuno bez griže savesti, ali nikako bez šarma, i evidentno vrlo inteligentan. Bilo je teško ne osetiti privlačnost, i uprkos njenim naporima da to izbegne, nije joj polazilo za rukom, ali nije odavala nikakve znake prepuštanja.

Pokušavala je da smisli kakvu bi odbranu mogla koristiti za njega, i nadala se da postoji neka neprikladna tehnička informacija u vezi s hapšenjem ili optužbama koju bi mogla iskoristiti za odbacivanje slučaja protiv njega. U suprotnom bi bio gotov i otišao bi u zatvor. Rekla mu je da nikada ne nosi kožnu bajkersku jaknu za nastupe pred sudom, da obuče odgovarajuću košulju i ošiša se i obrije pre nego što odu na sud. Nasmejao se onome što je rekla, očigledno je ne shvatajući ozbiljno, dok se ona trudila da ne primeti njegova široka ramena, ili kako je njegovo telo zategnuto u majici ispod kožne jakne. Vidno su ga zabavljale njene instrukcije i intenzivan pogled.

„Želiš da me doteraš?“, pitao ju je.

„Trudim se“, kratko je odgovorila. „Sudijama se ne dopada takav izgled.“

Nije želela da se on pojavljuje i ponaša poput maloletnog delinkventa ili gubi njeno vreme, ako očekuje da će dobiti njegov slučaj. Na optužnici se izjasnio kao nevin i dobio je tromesečnu uslovnu slobodu dok je čekao da mu se dodeli *pro bono* advokata, a ona je nameravala da produži taj period kako bi mogla da istraži slučaj. Zabeležila je sve podatke koji su joj bili neophodni za šankom, a on joj se nasmešio na tren dok su stajali na ulici. Njegov drzak stav joj je bio iritantan. Bio je arogantan, iako je

porodična priča koju joj je izneo zvučala jadno. Gotovo da joj ga je bilo žao, uprkos njenom stavu, premda nije ništa radio sa svojim životom, ni trenutno, ni ikada ranije. Bio je jedan od onih ljudi kod kojih je sve krenulo po zlu od početka, a tako se i nastavljalo. Delovao je nesmotreno i nezrelo, ali ne i zlo.

„Da li bih mogao da te izvedem na večeru nekada?“, pitao ju je s vragolastim izrazom, i Izi se namrštila. Ona mu je bila advokat, a ne devojka za romantične izlaske.

„Ne, ne biste mogli. Suočavate se s veoma ozbiljnim optužbama, gospodine Holbruk, i toplo bih vam savetovala da ne učinite ništa glupo pre nego što to rešimo. Inače, gde ste odseli? Da li imate stan?“

„Bio sam kod prijatelja, ali sam izbačen“, reče uz sramežljiv osmeh, zbog čega se učini mlađim nego što je bio. „Baka mi daje da boravim u njenom letnjikovcu u Hemptonima kad sam Njujorku. Ali vratiću se u Majami večeras.“

„Prilično sam sigurna da ne biste smeli da napuštate državu dok je ovaj slučaj u toku.“ Zapitala se i kako namerava da plati avionsku kartu, ali ga to nije pitala.

„Verovatno ne bih smeo, ali moja baka ima i kuću u Palm Biču, tako da po potrebi mogu da ostanem i tamo.“ Delovalo je kao da nije bio bez udobnog smeštaja na otmenim mestima, samo što je bio bez ikakve poslovne etike i svesti o tome šta je zgrešio da bi bio uhapšen. To je za njega bila čista trivijalnost. I opravdavao je svoj postupak nedostatkom porodične finansijske podrške, za koju je smatrao da mu pripada.

„Bićemo u kontaktu“, reče Izi trezveno. Dao joj je broj telefona i imejl adresu da mu se javi. „Želela bih da istražim neke detalje hapšenja i vidim da li bismo mogli da se nagodimo, ili možda čak da vas izvučemo na osnovu neke tehnikaliije.“ Mislila je da joj je to jedina šansa da ga spase odlaska u zatvor.